

gelse) kom med den Udtalelse angaaende Boligbyggeriet, at vi maa have 50 Mill. Kr. dertil. Ja, det er, som sagt, de kendte Toner; vi har hørt dem før i den danske Rigsdag. Til Trods for, at man altsaa til det yderste anstrenger sig — og det kan dokumenteres ved at se paa de nøgne Tal paa Finanslovsforslaget for 1922—23 —, faar vi dog de mægtige Overbud fra Oppositionens Side. Hvad angaar Boligbyggeriet og Statens Støtte dertil, maa vi naturligvis en Tid endnu vedblive dermed, men ellers er det jo givet, at vi ikke kommer ud over Vanskelighederne, før det private Initiativ atter kommer til at gaa i Spidsen paa dette Omraade. Ellers vil det kræve saa mange Millioner, at vi aldeles ikke har Raad til det og vil være ganske ude af Stand til at skaffe de nødvendige Penge til Veje.

Naar vi ser paa de Steder, hvor Socialdemokraterne har Styret, i forskellige Kommuner, viser det sig næsten overalt, at man der laaner og laaner, indtil man ikke kan laane mere, og saa kommer man og stiller Krav til den danske Stat, om den nu ikke vil være saa venlig at overtage en Del af disse Udgifter, 10 Mill. Kr. her og 20 Mill. Kr. et andet Sted; saa forsøger man en Overvæltning af Byrderne paa den danske Stat. Men naar Statens saa heller ikke kan længere, ja, saa er der ikke mere — saa er den Historie ude. Men det, vi vil forsøge at forhindre, er netop, at en saadan March vedblivende skal foregaa. Ja, det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen ryster paa Hovedet; men det skal nok komme til at slaa til, hvad jeg her siger. Hvor har man ikke skoset de Landkommuner, som har ført en mere forsigtig Økonomi. Jeg tror, at netop det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har været fremme med en Kritik overfor Landkommunerne, og netop det ærede Medlem har peget paa, at her og dér har man en af disse Kommuner, hvor de fedtede Bønder kun har villet udbetale i Alderdomsunderstøttelse — ja, man er kommet med Tal — 300—400 Kr. om Aaret, og det er jo ingenting. Det ærede Medlem og adskillige andre har jo en meget stærk Tilbøjelighed til at ville belyse alt med Tal; men de skal dog tage lidt Hensyn til de praktiske Forhold, og det kan udmærket godt tænkes og vil være Tilfældet næsten overalt i saadanne Landkommuner, at de, der faar en saadan Understøttelse, som der nu er nævnt, 3—4—500 Kr. — og det skal indrømmes, at det er ikke noget stort Beløb —, vil i de fleste Tilfælde tillige have deres Bolig, og det betyder jo uhyre meget. Men jeg

siger kun dette, fordi jeg finder, at det er urigtigt, at man stadig kommer med Skoser overfor den forsigtige Økonomi, som dog heldigvis endnu er til Stede i mange af vore Landkommuner.

Fundamentet for hele Statens økonomiske Tilværelse i de kommende Aar maa lægges ved de ny Skattelove, som vi endnu intet ved om, men som vi ved vil blive forelagt paa Tingets Bord i de nærmeste Dage, naar blot vi kan blive færdige med Finanslovbehandlingen, for den maa først være tilendebragt, inden vi kan tage fat paa Behandlingen af Skattelovforslaget. Det er jo bebudet fra Statsministerens Side, at der vil blive fremsat Skattelove, som har til Formaal at skaffe Balance til Veje.

Naar man i øvrigt ser paa de Finanslovforhandlinger, som har fundet Sted nu i længere Tid, forekommer det mig, at man i det hele taget kan sige om disse, at de har haft et ret lidenskabsløst Præg, naar man lige undtager Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Stauning. Jeg synes, man har Lov til at sige, naar man har hørt eller læst det ærede Medlems Tale, at han den Dag optraadte i fuld Krigsmaling, og det var jo under Paukers og Trompeters Klang — jeg tænker her paa Galleriets Bifald —, at han holdt sin Ordføretale ved denne Finanslovbehandling. Det ærede Medlem har antagelig af de forskellige Udtalelser, der er faldet her, faaet et Indtryk af, at selv om han stiller sig i krigersk Positur, falder vi dog ikke af Stolene af den Grund. Vi har akkurat den samme Pligt til at være her som Repræsentanter for vore Vælgere som det ærede Medlem for sine og til at fremsætte, hvad vi mener der i de vanskelige Tider, som vi befinder os i, skal og maa gøres for at komme ind i bedre Tilstande, og jeg tror, at vi i det hele taget kommer længst ved at tage noget Hensyn til hinanden. Jeg mener derfor, at det ærede Medlem Hr. Stauning hurtigst muligt burde søge at vende tilbage til den for det meste rolige Maade, som han ellers plejer at udtrykke sig paa. Jeg kan ikke forstaa, at man stadig vil bebrejde — den Bebrejdelse tror jeg dog ikke blev rettet af det ærede Medlem Hr. Stauning, men den er blevet rettet af andre af de Herrer Socialdemokrater, og jeg tror særlig, det var det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, der var inde paa denne Betragtning, og han koketterede ikke saa lidt med Adelen mod de danske Bønder — den danske Bondestand, at den ikke skulde unde Arbejderne gode Lønningsforhold. Man maa ikke tro, at denne Tankegang er gængs i den danske